

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2018 r. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie z powództwa (...) spółki akcyjnej w W. przeciwko B. S. o zapłatę **zasądził** od pozwanego na rzecz powódki kwotę **32.501,56 zł** wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w skali roku, jednak nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie, naliczanymi od kwoty 29.706,15 zł od dnia 7 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty, a nadto kwotę **4.041,00 zł** tytułem **zwrotu kosztów procesu**.

(wyrok k. 124, uzasadnienie k. 132 - 134)

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany zaskarżając go w całości i stawiając następujące zarzuty:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 6 k.c. poprzez jego wadliwą wykładnię, polegającą na przyjęciu, iż to strona pozwana miała obowiązek wykazywania wysokości dochodzonego wobec niej roszczenia, podczas gdy ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał na powodzie, jako na stronie która wywodziła z niego skutki prawne, a strona pozwana konsekwentnie w/w okoliczność kwestionowała;

2) naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia w postaci art. 233 § 1 k.p.c. poprzez:

- zastosowanie dowolnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, polegającej uznaniu, iż powód wykazał wysokość dochodzonego pozwem roszczenia, podczas gdy przedstawił on na tę okoliczność jedynie dokumenty w postaci wyciągów bankowych oraz potwierdzeń wpłat, które w postępowaniu cywilnym nie mają waloru dokumentu urzędowego i mogą jedynie stanowić dowód, że strona powodowa złożyła oświadczenie o wskazanej w nim treści,

- zastosowanie dowolnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, polegającej uznaniu, iż powód wykazał, iż skutecznie wypowiedział umowę, jeśli taka istniała, podczas gdy nie wykazał on, że umowa i wypowiedzenie kiedykolwiek dotarło do pozwanego,

- zastosowanie dowolnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, polegającej na odmowie jakiegokolwiek wiarygodności dowodom i oświadczeniom złożonym przez pozwanego.

Mając na uwadze podniesione zarzuty, apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu za obie instancje.

(apelacja k. 140 - 141)

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(odpowiedź na apelację k. 164 – 164v)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Zarzut naruszenia art. 6 k.c. (pkt 1) zarzutów apelacyjnych) może być uwzględniony jedynie wówczas gdy sąd błędnie rozłożył ciężar dowodu. W rozpoznawanym wypadku nie miało to miejsca.

Oczywistym jest, że ciężar wykazania zasadności dochodzonego roszczenia spoczywał w rozpoznawanej sprawie na powodzie. Na tę okoliczność powód przedstawił dowody z dokumentów, które mają walor dokumentu prywatnego

w rozumieniu art. 245 k.p.c. Ocena tych dowodów przeprowadzona przez Sąd I instancji nie narusza reguł zasady swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) – (zarzut z pkt 2) zarzutów apelacyjnych).

Wobec jednoznacznego brzmienia art. 95 ust. 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 1988), dokument w postaci wyciągu z ksiąg bankowych w postępowaniu cywilnym nie ma mocy dokumentu urzędowego. Nie pozbawia to jednak tego dokumentu mocy dowodowej i wiarygodności (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9 czerwca 2016 r., I ACa 1758/15, opubl. Legalis).

Dokument w postaci wyciągu z ksiąg bankowych nie jest dokumentem urzędowym, a w związku z tym nie korzysta z domniemania prawdziwości jaka przysługuje dokumentom urzędowym (art. 244 § 1 k.p.c.). Tym niemniej dowód z dokumentu prywatnego jest dopuszczalny w postępowaniu cywilnym i podlega ocenie sądu jak każdy inny dowód, według własnego przekonania sądu, na podstawie wszechstronnego rozważenia całego materiału dowodowego. Jak wynika z treści art. 245 k.p.c., dokument prywatny sporządzony w formie pisemnej albo elektronicznej stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 września 2018 r., I ACa 1221/17, opubl. Legalis).

O tym, jaki zakres w danej sprawie przybierze postępowanie dowodowe, decyduje w pierwszej kolejności strona pozwana oraz sposób, w jaki przeciwstawi się ona dochodzonemu wobec niej roszczeniu powoda. W zależności od tak nakreślonej osi sporu, każdą ze stron obciąży w odpowiednim zakresie obowiązek wykazania okoliczności faktycznych, z których będzie zamierzała wyprowadzić korzystne dla siebie skutki prawne. Tylko te okoliczności – to jest fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie – będą mogły stać się przedmiotem dowodu w rozumieniu art. 227 k.p.c. Zaprzeczenie prawdziwości dokumentu prywatnego w postaci sporządzonego wyciągu z ksiąg rachunkowych pożyczkodawcy (kredytodawcy) nie może polegać na samej negacji istnienia lub wysokości długu, jeśli z pozostałych dowodów przedłożonych przed bank wynika fakt zawarcia umowy pożyczki jej wysokość i ustalone przez strony warunki spłaty, a także wykaz i sposób zarachowania kilkunastu dokonanych przez dłużnika wpłat. Pozwany nie wskazał, jakie konkretnie nieprawidłowości odbierają moc dowodową takiemu dokumentowi (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 7 lutego 2018 r., I ACa 278/17, opubl. Legalis).

Poglądy wyrażone w przywołanych orzeczeniach należy podzielić.

W sprawie przedmiotowej linia obrony pozwanego sprowadzała się do ogólnej negacji żądania powoda. Pozwany nie zaprezentował merytorycznych argumentów na potwierdzenie swych zarzutów.

Co do samej umowy kredytu, to powód złożył jej odpis z podpisem pozwanego (k. 54 – 56), a więc nie sposób twierdzić, że dokumentu tego pozwany nie znał.

Podobnie jest z wypowiedzeniem umowy kredytu – pismo z 22 lutego 2017 r. (k. 57), które powód złożył wraz z dowodem doręczenia go pozwanemu w dniu 28 lutego 2017 r. (k. 57 v – 58). Dowody złożone przez pozwanego to w istocie jedynie dowody wpłat na konto bankowe przeznaczone do obsługi kredytu (k. 31 – 41), które powód w swych wyliczeniach uwzględnił. W każdym razie pozwany nie wykazał jakich dowodów spośród potwierdzeń wpłat Sąd I instancji nie uwzględnił przy ocenie zasadności żądania. Nie wskazano jakie zasady logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego zostały przy ocenie dowodów naruszone, a to tylko może prowadzić do skutecznego postawienia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 czerwca 2017 r., VI ACa 351/16, teza 1, opubl. Legalis).

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przy zastosowaniu regulacji z § 2 pkt 5 i § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1804 z późn. zm.), zasądzając na rzecz powoda kwotę 1.800,00 zł jako wynagrodzenia jego pełnomocnika będącego radcą prawnym.

Tomasz Bajer Beata Matysik Paweł Hajdys